

SVENSKA DAGBLADET

Torsdagen den 6 augusti 2015

Lars Ring:

Bygghetsen hotar Stockholms gröna lunga

Av Lars Ring

Nationalstadsparken löper som en grön ådra av klorofyll genom innersta Stockholm, från Ulriksdal över Haga, Lill-Jansskogen, Gärdet och Djurgården till Fjärderholmarna. En unik lunga, fylld av ett unikt djurliv och en garant för att Stockholm aldrig blir nersmutsat som London där tusentals människor dör årligen på grund av smutsig luft och avgaser.

Parken har aningen diskret fyllt 20 år. Genom nya miljöbalksbestämmelser 1995 fick området ett alldeles särskilt skydd och bildade världens första nationalstadspark. Parken sköts idag av Djurgårdsförvaltningen. Stockholms stad har inte precis hyllat födelsedagsbarnet. I stället verkar parken vara något av en våt dröm med plats för nya byggen.

I dag slåss politiker om att förtäta staden. Fler och fler människor ska pumpas in till citykärnan, utan konsekvensanalyser av ökad biltrafik och kommunikationer. Den här sommaren har det – trots att många varit på semester – varit extremt långa köer genom city. Trafikin farkten närmar sig med stormsteg. Hur många människor och bilar tål egentligen centrala Stockholm?

Stockholm är ju egentligen en skärgård, ö efter ö. Staden är ett landskap. Att Stockholm älskas så av turister beror på att staden ännu har en låg bebyggelseprofil, att närheten till himlen är så stor och att den ljusa sommarnatten så påtaglig.

För många är just kontaktytan med naturen, och ett slags ursprung, väldigt viktig. Att väderlek faktiskt betyder något, att ha en relation till årstidsväxlingar och att få kontakt med jorden – och möjligen själv odla små delar av sin föda.

Nationalstadsparken och Lill-Jansskogen har alltid varit ett av mina vardagsrum. Först via löpspåret med den svårknäckta backen, kulturhistoriskt med Ugglevikskällan och det forna

Trefaldighetsfirandet där, som promenadsträcka med hunden Asta och nu som faktisk, och lerig odlingsyta.

Koloniområdet Söderbrunn, som bildades av Anna Lindhagen för exakt 110 år sedan, har en unik bredd vad gäller insekter av alla slag. Två kilometer från Sergels torg svävar jordhumlor, trädgårdshumlor och hushumlor och bidrar till en ekologisk mångfald som är själva basen för långsiktigt hållbara samhällsbyggen. Det är där jag får jord under naglarna och det ger mig kraft, mening och en relation till min morfar, trädgårdsmästaren som under årtal stod på Tranås torg med sina grönsaker. Stolt över sin förmåga av ha en djupt meningsfull sträcka från jord till bord.

Nationalstadsparken är en rekreationsyta av stora mått, för många människor – och sannerligen värd att hyllas, och bevaras. Självsitter jag efter potatisskörden och lyssnar på den sista koltrasten för säsongen. Som konstfullt låter sin sång klinga nästan som en psalm om naturnära insikter.

Det är inte genom att plagiera andra storstäder som man blir unik utan genom att hålla fram det man är ensam om. Som, exempelvis, en alldeles fantastisk nationalstadspark.

Lars Ring